AŞEZAŢII

CHRISTOPHE KAUFFMAN

Foarte tânăr autor (28 de ani), de profesie jurnalist – absolvent al Universităţii din Liége – a debutat în 1993 în revista *Fenix,* editată la Bruxelles de Marc Bailly, cu nuvela *De l'angoisse a la peur,* îmbinare de fantastic şi imaginar.

Pe lângă povestiri apărute în fanzine belgiene şi franceze, este autorul a două romane publicate la *Fleuve Noir,* colecţia *Anticipation* ambele în 1994: *Nichel Le Petit şi Jalin Ka.*

Povestirea „Aşezaţii" face parte dintr-un ciclu de zece proze scurte, avându-l toate ca personaj principal pe acest „arhanghel" *Gabriel Anghtier* care, în diferite lumi – mai mult sau mai puţin pământene – se amuză răstălmăcind cele zece porunci...

„Vei vedea că într-o bună dimineaţă, obosit..."

Când primii Aşezaţi apărură, nimeni n-ar fi bănuit măcar o clipă că ei ar putea reprezenta o ameninţare. Lumea îi lua drept o nouă specie de grevişti – cu o nouă tactică, cea a tăcerii – grevişti care nu-şi strigă nici revendicările, nici doleanţele. Nimeni nu s-ar fi îngrijorat pentru nimic în lume.

Trebuie spus că în ultimele luni, fuseseră suficient de multe greve, aşa că încă una trecea ca ploaia de vară.

* * *

Primul om care avusese această pornire înspre pasivitate se numea Gabriel Anghtier.

În timp ce se scula alene, pe jumătate încă adormit, nici prin gând nu i-ar fi trecut că ziua aceea urma să fie ultima pentru specia lui.

Era cel de-al 13.886-lea mic dejun pe care-l lua, iar în cei mai mult de treizeci şi doi de ani de slujbă învăţase să se ferească de propriile reflexe matinale. Nu se miră, deci, când scăpă felia de pâine unsă cu untul în jos, nici când ceaşca de cafea, abia atingând-o, se prefăcu în ţăndări pe gresia pardoselii, nici – câteva minute mai târziu – când văzu dosarul alunecându-i din mâini şi aterizând exact peste zaţul proaspăt vărsat.

Gabriel ar fi afişat surâsul lui obişnuit, numai că de data aceasta îl pătrunse un fel de moleşeală tocmai în momentul când vru să se aplece să strângă lucrurile răsfirate pe jos.

Petrecuse o noapte odihnitoare şi cu toate acestea se simţi obosit dintr-o dată şi-i veni să se lungească din nou pe pat. Chiar o pornise înspre dormitor – lăsând cafeaua, pâinea şi cele câteva foi murdărite acolo unde erau – când avu revelaţia stupidităţii gestului său.

„Ai devenit o putoare, bătrână”, îşi zise şi faptul că gândi îl obosi şi mai tare.

Nu-i mai venea să facă nici o mişcare, simţind doar imensa plăcere ce-ar avea-o cuibărindu-şi faţa în pernă şi dormind, dormind, dormind... Până la uitarea de sine.

Gabriel luptă. Ca toţi ceilalţi din specia lui ce aveau aceleaşi simptome, încercă să reziste stării de toropeală care-l învăluia.

Numai că nu putu să-i ţină piept la nesfârşit.

Abia ce reuşi să facă zece paşi, îndreptându-se spre staţia de autobuz, şi-şi simţi picioarele grele ca plumbul. În acelaşi timp îl străpungeau dureri în spate, iar muşchii păreau întinşi să se rupă. Geanta, dacă mai stătea agăţată de vârful degetelor lui, se datora numai unei minuni sau

obişnuinţei acumulate în anii de muncă.

Reuşi totuşi să ajungă până la intrarea în imobilul unde se găseau birourile sale. Dar ajuns acolo, nu mai rezistă. Bordura trotuarului îl atrăgea – miraj ispititor – apărându-i ca un şezlong numai bun să-şi odihnească ciolanele. Alunecă din picioare sfârşit, sprijinindu-şi obrazul de genunchi, încrucişându-şi mâinile dedesubt şi îndoindu-se de spate.

* * *

Spectacolul pe care-l oferea Gabriel în acea dimineaţă nu era unic. Nenumăraţi alţi oameni trăiau experienţe identice: fiecare dintre ei – toţi dintre cei mai bine situaţi, patroni, cadre de conducere, manageri – treceau aproximativ prin aceleaşi etape: moleşeală subită în oase, urmată de o aprigă luptă pentru a nu ceda stării copleşitoare pe care nici măcar n-o înţelegeau:

Urmarea era abandonul total.

Dacă cineva îi întreba de ce se opreau tocmai acolo, în locul acela şi nu altundeva, răspunsul lor era invariabil *„de ce nu...”,* după care recădeau epuizaţi într-o linişte de mormânt

Cazurile, rare la început dar tot mai numeroase pe măsură ce timpul trecea, erau semnalate în toate cele patru colțuri ale tării. Astfel, ceea ce până atunci nu neliniştise decât experţii în psihopatologie, sfârşi prin a ajunge la urechile înaltelor personaje din Guvern. Numai că era prea târziu: simptomele începuseră să se manifeste chiar şi la acest nivel prin refuzurile ferme ale câtorva miniştri de-a-şi părăsi – măcar pentru o clipă – fotoliile! Începând din momentul acela, *Aşezații* se înmulţeau în progresie incalculabilă.

Numele li se trăgea de la un jurnalist, el-însuşi atins mai apoi de strania amorţeală şi nemaiputând să afle că termenul – al cărui autor era – urma să facă înconjurul lumii cât ai bate din palme.

Faptul că Aşezaţii erau în cea mai mare parte de sex masculin deveni curând o evidență. Molima atinsese şi câteva femei de afaceri, numai că aceste cazuri erau mai rare, iar la aceşti subiecţi de sex feminin se putea observa o mai lunga perioadă de luptă înainte de-a ceda.

* * *

Pe 28 iunie starea de urgenţă fu decretată.

Oamenii de ştiinţă din întreaga lume începură să studieze noua boală. Nu întârzie nici prima observaţie cauzală: cu cât activitatea bolnavului fusese mai complexă şi mai acerbă, cu atât mai repede acesta ceda acţiunii molimei. Ca atare, o numiră Sindromul Intelectual-Deficitar Aşezat. Din păcate, nu putură să descopere mai mult prin cercetările lor. Ciudatele simptome – studiate cu înverşunare de cei ce mai puteau încă s-o facă – decimară, cu o viteză halucinantă, pe cei mai conştiincioşi şi mai muncitori dintre ei.

Întreprinderi, universităţi, instituţii... Nici un sector esenţial al societăţii nu fu scutit. Cei mai performanţi erau atinşi primii, urmaţi de aproape de cei mai curajoşi. Toţi aceşti oameni, care-şi consacraseră întreaga viaţă muncii, care-şi sacrificaseră liniştea familială pentru obţinerea randamentului maxim, se aşezau acum în ciorchini pe băncile publice, propteau orice colț de zid rămas liber, acopereau cu trupurile lor scările caselor şi trotuarelor oraşului. Cu ochii îngreunaţi de oboseală, dădeau impresia că reproşează întregii lumi faptul că nu se poate opri din goana fără sens spre... unde? Nicăieri.

Singurii care rămâneau neatinşi de boală erau leneşii, artiştii, funcţionarii şi şomerii cu statut de vechime...

* * *

Se scurseră câteva săptămâni aşa, în această ciudată regăsire a bucuriei de-a trăi pe care-o resimţeau cei ce se

numeau ei-înşişi *R.P.* (rămaşi în picioare).

Bineînţeles că ieşiră la suprafaţă și ambiţii ascunse: câte un ministru, care niciodată în cariera lui nu luase cuvântul decât pentru a cere adresa unui restaurant sau cea a unui croitor de lux, se trezea dintr-odată candidat la preşedenţia Terre. Din fericire, cele câteva tentative de acest gen fură *ipso facto* sortite eşecului: de îndată ce se lansau în activitatea de preluare a puterii, erau atinşi şi ei de boală, mai virulent chiar decât ceilalţi, astfel că la puțină vreme după aceea ajungeau să îngroaşe rândurile celor ce acopereau deja trotuarele.

Puşi în gardă, ceilalţi RP aveau grijă – deşi cu nostalgice regrete – să nu facă nimic, nici cea mai simplă activitate.

Însă, prin firea lucrurilor, până şi Aşezaţii aveau nevoie de hrană. Aceştia mai erau încă în stare să-şi ducă lingura la gură, dar nici nu se putea pune problema să meargă să-şi ia de mâncare. Cei Rămaşi în Picioare, deci, se vedeau obligaţi să treacă pe la foştii lor patroni, colegi sau vecini pentru a le pune pe genunchi câte o farfurie plină cu de-ale gurii. Şi asta nu era aşa de uşor: trebuia să fie foarte atenţi la efortul ce-l depuneau şi să scape pornirii naturale de a fi sârguincioşi şi harnici.

A şti să-ţi drămui energia devenise cheia sănătăţii şi a supravieţuirii.

* * *

După puţin timp de la izbucnirea molimei, un nou mod de viaţă se organiză de la sine. Ba încă unora le mai venea şi să râdă dându-şi seama că Aşezaţii erau mai puţin costisitori în această stare decât fuseseră în perioada lor activă: acum nu se mai deplasau în maşină, nu mai fumau, nu mai trebuia să fie plătiţi, nu-şi mai uzau hainele, nu-şi mai exploatau angajaţii...

Lumea s-ar fi obişnuit neaşteptat de repede cu această stare de fapt şi poate că ar fi creat o *nouă* Ordine Mondială, numai că, la un moment dat, începură să apară

şi cazuri de vindecare, pe cât de miraculoase, pe atât de inexplicabile.

Primul fu chiar cel al lui Gabriel Anghtier. Coincidența, pe cât de extraordinară poate părea, trecuse neobservată. Nici Gabriel însuşi nu ştia că el fusese şi primul caz de boală şi, totodată, întâiul de însănătoşire.

Pe măsură ce-şi revenea simțea că ceva, înlăuntrul lui, se schimbase. Fața lui era mai expresivă acum, mai plină de viaţă. Cele aproape optsprezece luni pe care le petrecuse fără să facă nici cea mai mică mişcare de prisos se pare că-l... odihniseră.

Primele cuvinte pe care Gabriel le pronunţă nu fură auzite decât de soția lui, iar ea rămăsese nepăsătoare la auzul lor. Ba chiar avu grijă să nu le repete niciodată, nimănui.

„Omul nu este făcut să muncească”, spuse Gabriel Anghtier, descoperind ceea ce ea ştia de multă vreme...

Evident.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu